DE NATIONAAL-SOCIALISTISCHE VROUW

VERSCHIJNT OM DE VEERTIEN DAGEN

UITGAVE NENASU

Wie ben ik?

1 Augustus 1942
(Oogstmaand)
2e Jaargang
No. 14

Wilt U het weten?

KIJK DAN OP PAGINA 161

Foto: I. P, & R. S. - van Suchtelen - c.

HET IS TOMATENTIJD!

door L. M. ENGELEN—HOOGVLIET, medewerkster der afd. Volks- en Gezinshuishouding der N.S.V.O.

Eet veel tomaten! Ze zijn er nu juist volop en daarom moeten wij huisvrouwen zorgen, dat de oogst den goeden weg gaat, n.l. den weg naar onze keukens. Maar hoe eten we ze nu?

Als sla, bij de boterham of het middageten.

We dompelen de tomaten eerst even onder in kokend en vervolgens in koud water. Het schilletje gaat er nu gemakkelijk af.

Kleine tomaatjes leggen we nu in hun geheel of gehalveerd in azijn met zout. Na een uurtje laten we ze uitlekken en strooien er wat fijn gehakte peterselie over.

Groote tomaten snijden we in plakken met de broodzaag of als we dat hebben een daarvoor speciaal in den handel zijnd tomatenzaagje.

Gebakken tomaten.

We schillen de tomaten weer op dezelfde wijze en snijden ze met de zaag in plakken. Na ze met zout bestrooid te hebben, bakken we ze heel vlug in wat heete boter of vet.

We leggen ze om het vleesch of aardappelkoekjes of bij visch.

Gevulde tomaten.

Warm:

De gewasschen tomaten snijden we in met een puntig mesje, zoodat de vrucht uitgehold kan worden. We halen er nu het vruchtvleesch uit. Dit maken we even gaar en roeren het door een zeef. In een klein klontje boter fruiten we een stukje ui of prei. Hierdoor roeren we wat gekookte fijngemaakte aardappelen, gare gort en fijngewreven peulvruchten, wat brood of geweekte ongekookte havermout. We kunnen dus kiezen. Als hartig smaakje gebruiken we wat vleeschresten, gehakt, geraspte of stukjes kaas, of wat overgebleven schar en zoo noodig zout, aroma. We vermengen dit met het tomatennat, en een lepel kippeneiwit zooals dat in poedervorm in den handel is, in verschillende merken. Met dit mengsel vullen we de tomaten. In een emaille of vuurvaste schaal doen we een bodem bouillon of taptemelk met een klein klontje boter. Hierin zetten we de tomaten en laten ze op het vuur of in den oven gaar worden. Het velletje barst als ze gaar zijn. Met aardappelpuree en sla hebben we zoo een volledig maal.

Koud:

We hollen de tomaten weer uit en wrijven het vocht koud door een zeef. De tomaten vullen we met een mengsel van:

Plakjes gare aardappelen met slasaus.

Doperwtjes met slasaus.

Restje vleesch met aardappelen en wat azijn en aroma.

Garnalen met slasaus.

Visch met slasaus.

Schar met slasaus.

Keus genoeg, dat merkt U!

Tomaten-inmaak.

Een eenvoudige wijze van inmaak is de volgende: 4 kg tomaten worden gewasschen, stuk gesneden en opgezet met een bodem water. We koken ze gaar en wrijven ze door een zeef, zoodat alle pitjes achterblijven. Het gezeefde nat vermengen we met 50 g zout en 4 g benzoëzure natron (bij den drogist te krijgen). Dit koken we al roerende in en doen de tomatenpureé kokend in uitgekookte flesschen en sluiten deze direct af met de uitgekookte kurken of stoppen. Dan de kurken doopen in gesmolten flesschenlak.

Ook kunnen we de, niet te rijpe, tomaten in 't zout inmaken.

We overgieten ze eerst met warm water om ze schoon te wasschen en snijden ze dan in plakken. Deze plakken leggen we in lagen met zout er tusschen in een schoonen Keulschen pot, leggen er een laag zout bovenop en dekken het geheel af met een vochtig doekje. Deze inmaak moet voortdurend nagekeken worden. De eerste methode is echter meer aan te bevelen.

Tomatenjam.

De tomaten worden stuk gesneden en opgezet met een bodem water. Dit koken we gaar en voegen nu op 1 kg vruchtenmoes 500 g suiker toe. Dit koken we voortdurend roerende in, totdat een druppel op een kouden deksel gelegd niet meer uitvloeit. Door de jam roeren we nu 1 ½ tabletje servacon, vullen hiermee de goed schoongemaakte potten en sluiten ze met een deksel of papier na bekoelen af. De jam op deze wijze verkregen, vraagt weinig suiker en is houdbaar. Servacon is bij den drogist te krijgen. De jam moet niet al te lang ingekookt worden. Blijkt de jam ze den eersten keer na koud worden nog te dun te zijn dan kunnen we ze nog even opkoken.

DE NATIONAAL-SOCIALISTISCHE VROUW

Verschijnt om de veertien dagen - Uitgave Nenasu, Utrecht

Verantwoordelijk redactrice: A. W. te Luij, Zeestraat 76, Den Haag, telefoon 182440
Adm. Postbus 58, Utrecht, telefoon 15927 - Druk J. v. Boekhoven, Begijnehof 7, Utrecht

1 Augustus 1942 (Oogstmaand)
2e Jaargang - No. 14

Abonnementsprijs:
f 1.30 per half jaar, f 2.60 per jaar bij vooruitbetaling op giro 207915 ten name van Volk en Vaderland, Utrecht (met vermelding Vrouwenblad)

Losse nummers bij Nenasu, Postbus 58, Utrecht
Prijs 10 cent inclusief porto

Advertentie-tarieven verkrijgbaar bij „Nenasu" of bij onzen vertegenwoordiger R. Dietrich, Deventerschestr. 26, Scheveningen, tel. 554681, Den Haag

ZET UW KINDEREN AAN HET WERK!

Teekening Van Altena - c.

III.
Buiten is er ook wat te doen . . . . .

Ledigheid is des duivels oorkussen... een zéér waar en zeer wijs spreekwoord dat maar al te vaak zijn juistheid bewijst. Oók bij kinderen.

We zitten nu weer midden in de vacanties. Vacanties hebben bij uitstek de onfatsoenlijke neiging zeer onaangename weersgesteldheden te vertoonen en dan wordt er heel wat van het geduld der moeders gevergd. Want dan gaan de kinderen niet naar buiten en worden ze aldra hangerig en vervelend als ze binnen niet worden bezig gehouden. En kinderen goed bezig houden is nu eenmaal niet een ieder gegeven.

Afgezien van het feit, dat het heel niet goed is om de kinderen bij het geringste windvlaagje binnen te houden of om ze niet door den regen te durven sturen, „omdat ze dan zoo nat worden", moeten we steeds voorop stellen, dat het buiten-zijn het gezondste voor de kinderen is. In de vacanties hooren zij in de open lucht, maar ook dáár moeten zij al vroeg leeren het nuttige met het aangename te vereenigen.

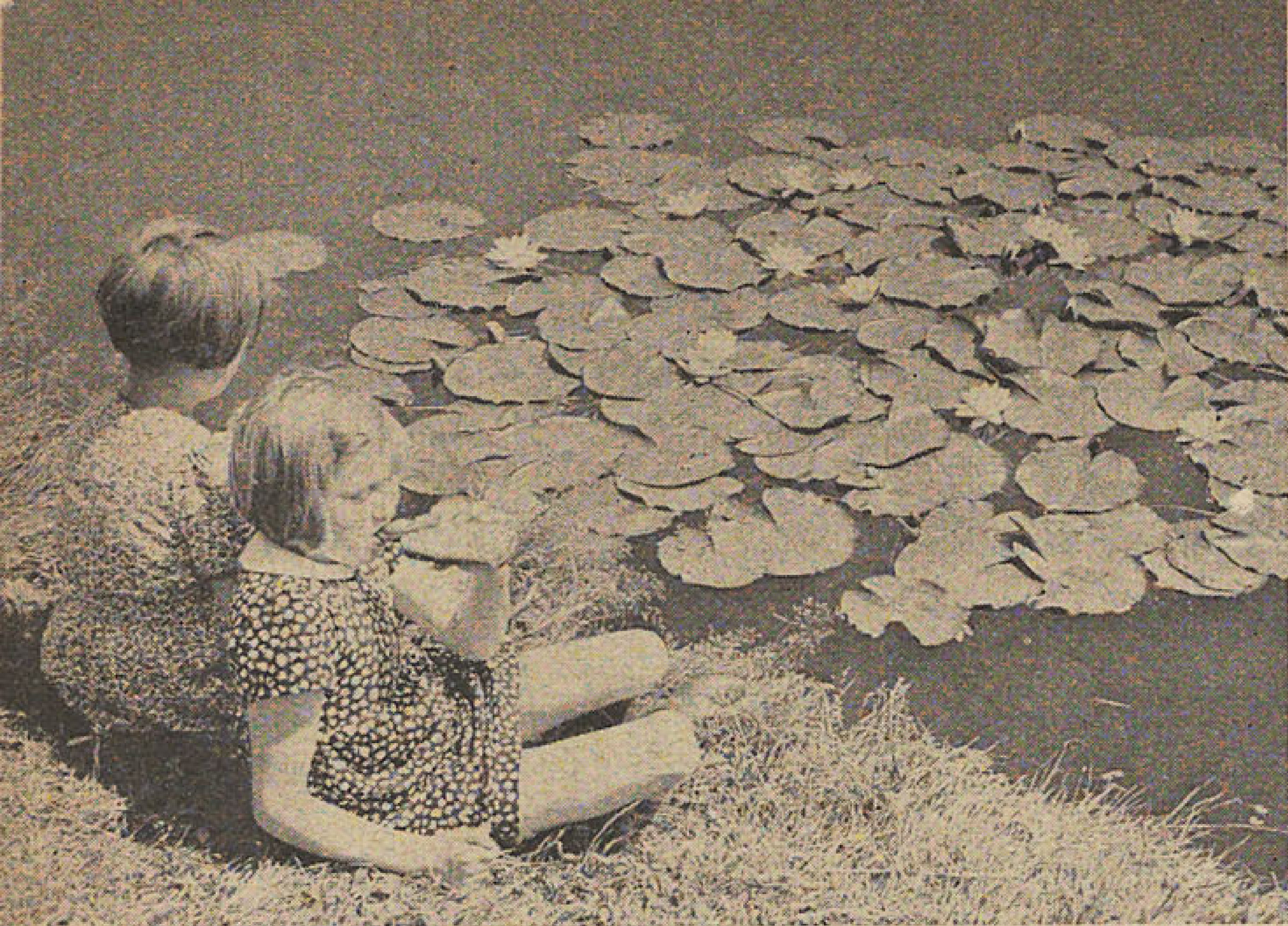
Want ook daar buiten moeten ze aan het werk gezet worden. In de eerste plaats moet den kinderen liefde tot dier en natuur worden bijgebracht. Zij mogen niet met gesloten oogen aan al dat mooie dat de natuur biedt, voorbij loopen. Zij mogen niet met een zekere onverschilligheid langs Gods schepselen gaan.

Het is natuurlijk voor het echte stadskind een heel ander iets dan voor het kind van buiten om met de natuur kennis te maken. Doch dank zij het trekken naar buiten in den „Nationale Jeugdstorm", het uitzenden van kinderen door Nederlandschen Volksdienst en N.S.V. en — zij het in nog bescheiden mate — door onze eigen diensten, wordt ook aan heel wat groote stadskinderen die gelegenheid geboden. En het is wel zeer opmerkelijk hoe intens soms juist deze kinderen van het buiten-zijn genieten, wel een teeken hoe zeer het kind er behoefte aan heeft om buiten te zijn!

Moet dit trekken naar buiten, naar bosch en heide, nu alleen voor de jongens gelden? O nee, ook de meisjes mogen niet steeds worden „binnen gehouden". Wij hebben het er reeds eerder over gehad, dat wij onze meiskes er reeds vroeg op moeten wijzen, dat zij het zich tot een eer moeten rekenen om Moeder te helpen en tot steun te zijn. Maar ook voor de meisjes is er buiten genoeg te doen.

U kunt de kinderen naar buiten sturen en hen toch iets echt nuttigs laten doen. Ook buiten behoeven zij zich niet te vervelen en is het heelemaal niet noodig, dat zij gaan slenteren.

Een voorbeeldje. U bent met de heele familie in een vacantieverblijf. Al gauw hebben de

Buiten de boterham opeten, de veldflesch erbij, wáár kan het beter smaken? Foto: I. P. & R. S. - c.

kinderen de omgeving verkend en als ze staan rond te hangen en ze U vragen wat ze nou moeten gaan doen, dan kunt U ze op allerlei manieren „aan het werk zetten". U draagt ze bijvoorbeeld op voor versche veldbloemen te zorgen om in de huiskamer op tafel te zetten. Of U zegt ze eens een herbarium te gaan aanleggen, waarbij U ze dan helpt met het inschrijven der namen van de te drogen bloemetjes, kruidjes, enz. Ze zullen er dan iederen dag welgemoed op uit trekken om allerlei vreemde gewassen op te zoeken en te drogen.

Elke echte jongen zal graag zijn „eigen" huisdieren hebben. Bent U wel eens een jongen tegen gekomen, die géén konijntje zou willen hebben? Hij zorgt ervoor, draagt de verantwoording voor het welzijn van het beestje en — vooral bij voedselschaarschte — wordt ertoe aangespoord buiten te zoeken naar konijnenvoer. Een bezigheid welke voor den jongen prettig is, maar ook zijn verantwoordelijkheidsgevoel voor het levende wezen, voor welks welzijn hij zorgt draagt, aanspoort. Iets wat hem in het latere leven bijblijft en zijn karakter vormt.

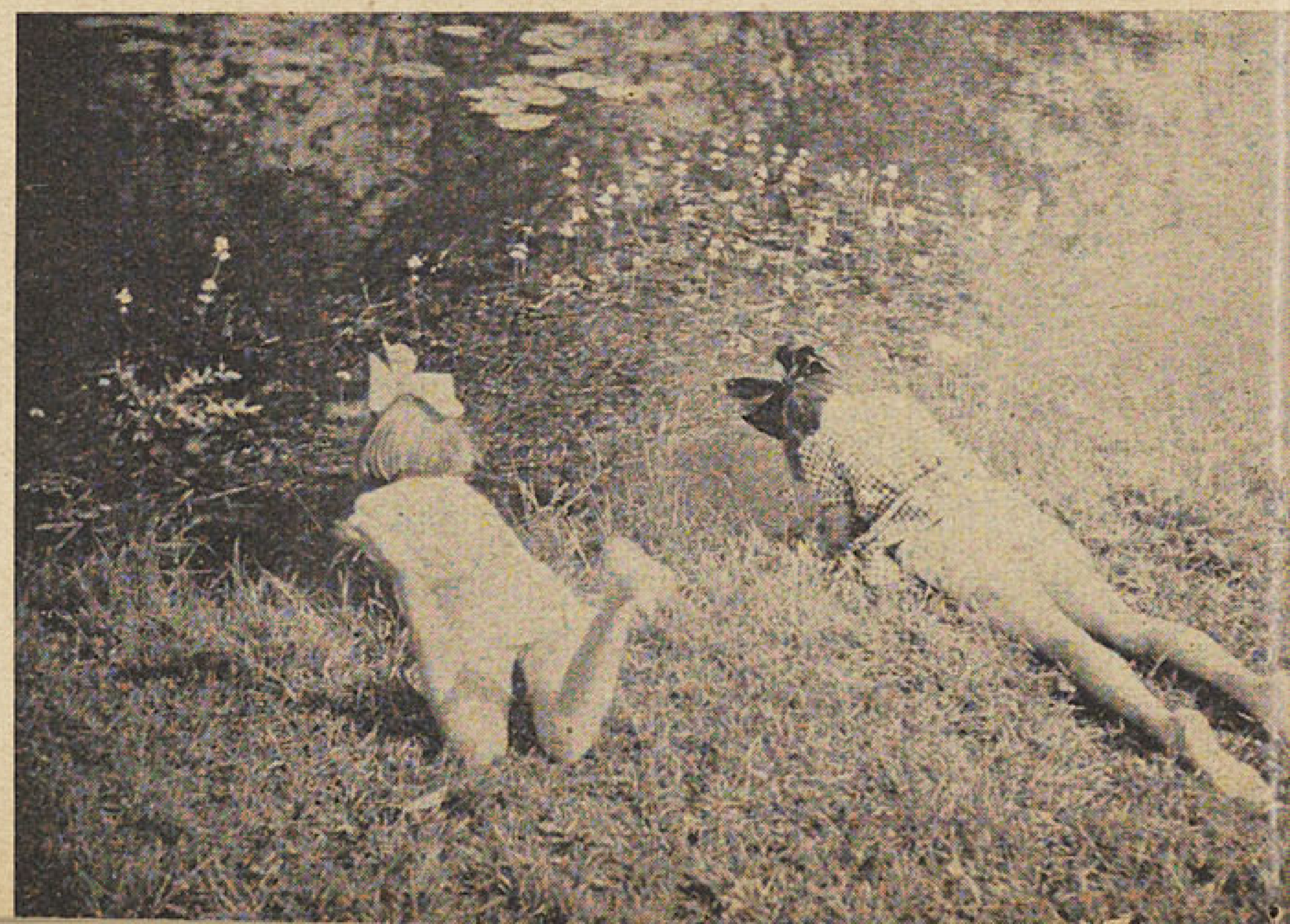
En daar hebben wij bijvoorbeeld den tuinarbeid. Wie in het heugelijke bezit van een tuin is, kan zijn kinderen daar al heel goed aan gezonden, maar ook nuttigen, arbeid zetten. Vooral als de jongens en meisjes al iets ouder geworden zijn en zij begrip hebben voor de idee van „het eigen stukje grond". In dit opzicht is de instelling van de schooltuintjes prachtig!

Wanneer wij er steeds weer op wijzen, dat de jeugd zooveel mogelijk naar buiten moet worden gestuurd, weer of geen weer, dan gaan er wel eens angstige stemmen op: ja maar, ze maken zich zoo vuil en nu met deze zeepschaarschte .... Kom, moeders, met helder water is veel te bereiken en het kind mag werkelijk niet de dupe worden van zeepschaarschte. De gezondheid en levenslust van het kind gaat vóór alles!

Ik maakte het eens mee, dat een kennis een jongetje van vijf jaar te logeeren had gekregen. Het was midden hartje winter en er lag een flink pak sneeuw. Aldra bleek, dat het joch „buitenvrees" had. Moeder hield hem, vooral 's winters, angstvallig binnen bij de warme kachel. En wat was daarvan nu het gevolg? Bij het minste tochtje vatte het kind kou. Ook kleedde de moeder haar jongen overmatig dik, zóó dat het lichaampje niet kon uitwasemen. En nu logeerde de kleine bij een tante, die hem wel flink warm kleedde, maar toch zóó, dat het kind zich vrij bewegen kon en het geen hinder had van al dien kleerenlast. En dan naar buiten, spelen in de sneeuw. In het begin was hij eenvoudig niet naar buiten te krijgen, tranen met tuiten werden er gehuild, hij had het koud, hij vond het in één woord náár buiten. Na een poosje speelde ons logeetje een half uurtje buiten en later werd dat een uur en nog langer. En wie schetst de verbazing der moeder, die haar zoontje kwam opzoeken en hem triomfantelijk boven op een sneeuwburcht zag staan!

Er is èn binnen èn buiten altijd wat te doen voor de kinderen, er zijn aangename maar tevens nuttige bezigheden voor hen. Als U ze maar met tact aan het werk zet! te L.

Ook voor meisjes valt er altijd iets te beleven in de vrije natuur. Zij ontdekken steeds weer nieuwe dingen. Foto: I. P. & R. S. - c.

Van een Rokje met een Kantje

How to do Holland . . . . .

Onder bovenstaanden titel lazen wij — niet tot onze geringe, we durven gerust zeggen, onaangename verwondering — in „Storm" van 10 Juli 1942, het blad der Nederlandsche ϟϟ, onderstaand stukje:

„Wij herinneren ons allen de dwaze en zoo schreeuwend „toeristieke" Amerikaansche humbug-affiches, waarop Nederland werd voorgesteld door een „Hollandsche" visscher in fantastische klepbroek, gedekt met een torenhooge pelsmuts en een gelaat blauwpaars van de echte oude genever. Deze visscher zat te zitten, alsof heel „Holland" groot geworden was door in klepbroeken kringetjes te zitten spugen. Wij herinneren ons ook door denzelfden geest geschapen reclame-lorren met „Hollandsche boerinnetjes", hupsche stadsjuffers met koraalroode lippen en frivole lokken, onwaarschijnlijk bont uitgedoscht in een aan een versteedscht decorateursbrein ontsproten „dracht" en — op klompen.
Dat was Amerikaansche geest, dollarbegrip en joodsche exploitatie-mentaliteit. Stomste en grofste leugenachtigheid en oppervlakkigheid. Wij hoopten, dat dit nu een beetje voorbij zou zijn. Helaas — deze hoop was ijdel en dat niet alleen, maar zij die ons zéér na aan het hart liggen hebben onze hoop beschaamd..
Dat de N.S.V.O., deze dierbare organisatie van bloed-en-bodem-bewuste Nederlandsche vrouwen (niet waar kameraadskes?) het heeft bestaan om een brochure uit te geven: „*Wat kookt de Nederlandsche vrouw vandaag?*" met als omslag zoo een Amerikaanscherige Libertyvisschersvrouw.
Is de inhoud van deze brochure om te watertanden (was het maar waar zeg je bij haast iedere bladzij met die plaatjes van super-fraaie gerechten en super-de-luxe mooie keukengereedschappen) dit omslag is — vergeef het ons — om te kotsen! Dit is weer echt Celiene-uit-de-cantine, het weëe Animiermädchen dat eens Duitschlands reclame verpestte, toen daar ook de joden nog aan de touwtjes trokken.
Prachtig, die dracht, vooral het kantje dat nog zoo coquet de onderrok verraadt onder de elegante streepjesstof van de „dracht!"
Maar ook de idiote luifelmuts — how nice for such a girl! — mag er zijn.
In welke plutokraten-tent kunnen we dit mirakel van een serveer-juffrouw eens onder de douche gaan zetten?
Om kort te gaan: eenige volksche bewustwording is gewenscht. Praten over heilige haard- en hartvuren is vreeselijk pleizierig, maar als het dan op iets „doen" aankomt, moeten de allerergste blunders toch achterwege blijven.
Duidt ons niet euvel, dat wij, als goede vrienden, u even deze wereldbeschouwelijke feiten hebben getoond!"

De Landelijke Leidster der N.S.V.O. doet ons een brief toekomen, welken zij, naar aanleiding van dit stukje, aan de redactie van „Storm" schreef. De brief, waarmede „Storm" het kan doen, luidt als volgt:

Kameraad,
Met belangstelling heb ik Uw vriendelijk artikeltje „Van een rokje met een kantje" in Storm van 10 Juli gelezen. Natuurlijk was deze critiek opbouwend bedoeld . . . . Maar eerst ter zake:
Wat betreft den omslag van de brochure „Wat kookt de Nederlandsche Vrouw vandaag?" ben ik het voor de volle 100 % met U eens. Toen de brochure mij toegestuurd werd, was mijn eerste indruk: bah, wat een kitsch!
Ge zult U verbaasd afvragen, hoe is dat nu mogelijk, waar de N.S.V.O. zelf deze kleine brochure uitgegeven heeft? De oplossing is eenvoudig. Deze brochure werd in overleg met de N.S. Frauenschaft geschreven. Voor den inhoud is de N.S.V.O. ten volle verantwoordelijk — voor de uitvoering echter het Deutsche Propaganda Ministerium — dat de verzorging ter hand nam en den omslag liet maken bij het Reclame Bureau E.C.V.O., U misschien bekend door de verzorging der tentoonstelling: Eeuwig Levende Teekens. Wij mochten van deze kameraden inderdaad wel eenig meer volksch bewustzijn verwachten!
Daar Kske. Kloppenburg, de samenstelster, het eerste ontwerp afkeurde — (er stond een nog veel gekker wezen op afgebeeld) — dat tijdens het afleveren van den laatsten drukproef in Berlijn was, heeft de N.S. Frauenschaft de uiteindelijke proef goedgekeurd en zoo kwam onze brochure in dit ongelukkige gewaad ter wereld.
Ik meen, dat door dezen gang van zaken de N.S.V.O. van Uw kant recht op rectificatie in „Storm" heeft, hetgeen ik van mannen, die het devies voeren: „Mijn eer is mijn trouw" toch zeker mag verwachten!
Voorts wilt U dan wel Uw strijd tegen „Amerikaanschen geest, dollarbegrip en joodsche exploitatie-mentaliteit" te rechter plaatse uitvechten.
Wat den inhoud aangaat, geloof ik niet, dat U tot oordeelen bevoegd bent.
Dit wat de feiten betreft.
Over den toon van Uw artikel nog een enkel woord. Waarom was het noodig om bij een gerechtvaardigde critiek een zoowel karakter- als stijlloozen aanval op een zusterorganisatie te doen, om daarmede te trachten deze belachelijk te maken?
Wij spreken, schrijven en denken van onzen kant toch ook niet over de ϟϟ als „die flinke organisatie van heldhaftige Nederlandsche mannen!"
Mij dunkt, wij hebben elkaar te steunen in ons werk en niet onderling te bekladden.
Draagt Gij Uw ϟϟ-idealen zuiver uit, wij N.S.V.O.-sters trachten er naar te leven en de Nederlandsche vrouwen in dien geest op te voeden.

HOU ZEE!

Landelijk Leidster N.S.V.O.,
(w.g.) O. DE RUITER — v. L. MATTHES."

Waarop verdere commentaar wel overbodig is!

„POLITIEK" in Huis

... De vraag is alleen wat wij in werkelijkheid onder „politiek" hebben te verstaan ...

Vaak hebben wij vrouwen hooren zeggen: nee, ik bemoei me niet met politiek! Dat werd gezegd met verschillende intonatie: door de vrouw, die van-alle-markten-thuis is op een toon, die geen tegenspraak duldt, en door het kindvrouwtje, dat er een verlegenheidsgebaar bij maakt. En in ons hart hebben wij die vrouwen graag gelijk gegeven, voor zoover dat sloeg op den hokjesgeest en den verkiezingsbluf, zooals wij die in Nederland hebben gekend. De vraag is alleen wat wij in werkelijkheid onder „politiek" hebben te verstaan. Als wij daarover nadenken, zullen de meeste vrouwen wel inzien, dat het eenvoudig onverantwoordelijk zou zijn, zich er niet mee te bemoeien! Want al is dan het parlementaire praathuis voorgoed op slot, de politiek is daarmee allesbehalve van de baan...

Het besef, tezamen tot één volk te behooren, maakt het niet alleen tot een plicht, maar veeleer tot een voorrecht, om ons gemeenschappelijk te bezielen aan datgene wat in de volksziel leeft en gemeenschappelijk te streven naar de gezondheid en het levensgeluk van ons volksgeheel. Zoo gezien is de politiek niet enkel van belang, voor zoover ze verbetering van ons materieele bestaan belooft, maar in haar ideale verschijning: *de volkswil.*

Zouden dan de vrouwen, aan wie de opvoeding der jeugd is toevertrouwd en wier taak het is, het hart van het gezin te zijn, volkomen ongevoelig blijven voor het klimaat van den tijd, waarin wij leven? Daarvoor onverschillig te blijven, zou op den duur beteekenen: de gordijnen dichtschuiven voor het zonlicht, moedwillig uitsluiten wat ook in het gezin het leven glans verleent. In het individualistische tijdperk, dat achter ons ligt, zijn er velen geweest, mannen zoowel als vrouwen, misschien zelfs de besten der toen levende generaties, die de kunst verstonden hun eigen leven te leven als een in zichzelf besloten kracht met de eigenzinnigheid als van onze voortrekkers in vreemde gewesten. Hun huis was hun burcht. In het gezin — als een kleine gemeenschap — leerden de kinderen de deugden van eenvoud en zelfbeheersching; alles richtte zich op de vorming der persoonlijkheid.

Die tijd is voorbij. Niet langer mogen wij ons gezin aanzien voor een afgesloten wereldje-op-zichzelf, een soort eilandje, wel omspoeld maar verder onberoerd door den golfslag der sociale verschijnselen. Het gezin is de kleinste gemeenschapscel, waaruit de gemeenschap wordt opgebouwd. De vorming der persoonlijkheid is tegelijk de vorming van den gemeenschapsmensch, wiens kracht en kunde het geheel dient.

Nu wij aan de poort van een nieuwen tijd staan, zullen de vrouwen, evenzeer als de mannen, zich op hun verantwoordelijkheid moeten bezinnen. Dat is zeker niet iets waarover zij zorgelijke rimpels in hun gezicht behoeven te trekken — integendeel. Alleen door innerlijke vreugde is de mensch in staat tot arbeid, tot scheppen, tot vernieuwen — dat geldt voor den man, die de werktuigen zijner dagtaak hanteert, als voor de vrouw, die de waarden van het eeuwig vruchtbare leven heeft te hoeden.

Men zal vragen: wat heeft dit alles met politiek van doen? De vraag bewijst, dat men nog niet zóó van het leven vervuld is, zichzelf te kunnen zien als de bouwer der cultuur, de mede-bouwer aan de cultuur van eigen tijd. Eerst dan wanneer dit besef er is, blijkt het leven niet langer een reeks van automatische handelingen en vrij willekeurige gewaarwordingen, maar een *beleven van binnenuit.* Dan is het leven niet langer de zucht tot ontvangen, maar de wil tot geven.

Onze Germaansche wereldbeschouwing laat — geheel anders dan in de Oostersche wereld — de vrouw een taak náást den man en niet beneden hem.

Man en vrouw zijn de elkaar aanvullende

krachten, die tezamen het gezin bouwen en tezamen dus ook de volksgemeenschap in stand houden en tot bloei hebben te brengen. Dat de vrouw minder dan de man in het openbare leven optreedt, wil dus geenszins zeggen, dat haar werk in sociaal opzicht minder waarde zou hebben. Is er nog een hoogere waarde voor het volksgeheel denkbaar dan wanneer de vrouw als moeder de gordijnen wijd openschuift en haar gezin volop meedeelt van het instroomende levenslicht? Hoe stil en schijnbaar ook van het leven verwijderd, zij zaait de deugden in het volk van morgen: eenvoud — oprechtheid — moed — trouw.

Op zichzelf reeds is de wil tot deze vier deugden *politiek*. Maar het is een andere politiek dan het marktgeschreeuw van voor 1940, toen men niet naar werkers vroeg, maar naar kiezers. Wellicht is het goed, dat ons volk — ook al ontwaakt het allengs uit zijn verdooving — niet aanstonds deze politiek ervaart. Het ligt in den aard van den Nederlander, dat hij zich niets laat opdringen, maar de keus aan zichzelf wil houden. Als wij hem doen begrijpen, dat deze geweldige tijd hem eenvoudig tot een keuze dwingt, is dat voorloopig voldoende; hij zal, wanneer hij eerlijk is, ook zònder politiek een goed volksgenoot zijn.

Iets anders is dat voor de mannen en vrouwen, die reeds voor 1940 hun keuze deden, bewust wilden leven naar de beginselen van den komenden tijd. Zij mogen weten, dat alles wat het leven vorm en inhoud geeft, nooit anders dan politiek kan zijn — politiek, opgevat in den hoogen zin van stijlvermogen en werkelijkheidszin. Met hun gedachten en met hun daden arbeiden zij, elk op hun eigen werkgebied, aan het nieuwe Nederland. Hun is de vreugde van het geloof. De vraag, hoeveel zij wel moesten offeren, zouden zij met een lach ontwijken; hebben zij ooit datgene waarvoor zij met hun geheele hart streden, als een „offer" gevoeld? Hoe hadden zij anders kunnen zijn dan zij waren? — zij zouden dan immers *tegen* zichzelf geweest moeten zijn.

Alleen wij, de kameraden, kunnen eerbied hebben voor het offer van onze medestrijders; wat wijzelf aan den lijve ondervonden, voelen wij niet als een offer, maar eenvoudig als een innerlijke noodzaak, waartegenover de verblinding der tegenstanders ons ontstelde en elke geniepige terreur ons tot nieuwe zelftucht dwong.

Wie zoo in den strijd heeft gestaan, mag meespreken over politiek; hij beleeft de wording van den nieuwen tijd in eigen ziel. Dien man, die vrouw — onbekenden in het zwarte hemd — eeren wij als onze vaandeldragers. En wij weten, dat in de woning van dien man en die vrouw, in hun werkplaats, bedrijf of keuken elk woord van politiek niets anders is dan de wil tot sociale gerechtigheid.

LANGE PIER

„TANZ MIT DEM KAISER"

Marikka Rökk danst, als de lieftallige barones uit Zevenburgen, door deze film heen; soms alleen, soms met den keizer. Deze voor oog en hart charmante film brengt ons een, overigens onbeteekenende, romantische liefdesgeschiedenis uit de achttiende eeuw. Het is een oude geschiedenis: een persoonsverwarring, liefde en teleurstelling, een hachelijke positie en een gelukkig einde.

De geschiedenis zelf doet er dus weinig toe. Wat ons in deze film zoo aantrekt is de prachtige danskunst en -techniek van Marikka Rökk; zijn de bekoorlijke toiletten der hofdames en de wondermooie Zevenburgsche volksdrachten. De wilde zigeunerdansen bij schilderachtig Paaschvuur brengen den toeschouwer in verrukking door de naïveteit en de ongekunsteldheid van een vroolijk, ongedwongen volkje.

En de moraal in deze film — want ook die ontbreekt niet, ook al is de film op zichzelf nog zoo luchtig —: de groote tegenstelling van de muffe sfeer aan het Weensche Hof, waar „een steen uit de kroon valt wanneer er iemand hoest", en de frissche wind die waait over de golvende korenvelden van het Zevenburgsche land.

Een charmante tegenspeler van Marikka Rökk is Wolf Albach Retty. Uitstekend spel levert Maria Eis als des keizers moeder. te L.

Teekening en foto Ufa - m.

STIJL IN KLEEDING

WAT IS EIGENLIJK STIJL?

Moeilijk te definiëeren zult U zeggen. En toch voelt iedereen wel aan wat stijl is. Zoo ook in de mode. Stijl drukt in de eerste plaats een charmanten eenvoud uit. Iets wat zeer overtollig is en erg „druk", kunnen wij geen „stijl" noemen.

Het is kenmerkend hoe vooral in de laatste twee, drie jaren, er een zekere voorname stijl gekomen is over de mode. De meest eenvoudige, onopgesmukte japon valt juist op door voornaamheid en stijl. Eenvoudige, men zou haast zeggen strakke, zuivere lijnen, zijn de groote bekoring welke van zulk een kleedingstuk uitgaan en aan de draagster ervan een aparte persoonlijkheid geven.

Stijlvolle kleeding kan men echter wel bederven, door bijvoorbeeld veel sieraden te dragen, of een halsdoekje van een anderen tint dan de ceintuur of den bijpassenden hoed. Stijl moet worden „beoefend" door de vrouw. Want al heeft men een nòg zoo stijlvolle japon aan van laten we zeggen een donkerroode kleur en men zou daarbij donkergroène schoenen dragen en een cerisekleurigen hoed, dan wordt meteen de heele stijlvolle japon door deze wanverhoudingen in het gedrang gebracht en kan niet aan de gestelde verwachtingen, stijlvol gekleed te gaan, voldoen.

Het kiezen van kleurencombinaties speelt een belangrijke rol.

Wanneer U een zeer stijlvolle japon erop na houdt waarmede U in den zomer zonder jas op straat loopt en U heeft er géén passenden hoed bij, loopt U dan liever blootshoofd dan mèt een hoed, die een schreeuwend contrast is met Uw japon! Het is trouwens heusch geen vereischte om steeds een hoed te dragen; de hedendaagsche kapsels zijn wel zóó, dat zij gerust zonder hoed getoond kunnen worden en het geeft aan menige vrouw en jong meisje een „vlot iets" om zonder hoed te loopen. Vooral als men van zichzelve mooi, gezond haar heeft.

Wij toonen U hier eenige bij uitstek stijlvolle japonnen. Men behoeft er werkelijk geen „geld" voor te hebben om zich een stijlvolle japon aan te schaffen. Wanneer U zelf naaien kunt bent U al heelemaal niet afhankelijk van de confecties, welke U worden voorgelegd.

Door het aanbrengen van op het oog lijkende kleinigheden (de Franschman drukt dat zoo mooi uit: les petits riens!), verleent U aan een héél eenvoudig japonnetje dat aparte, dat elke vrouw zoo gaarne heeft.

Je moet het alleen maar weten. In dezen tijd vooral worden onze vrouwen zoo vindingrijk dat we er niet aan twijfelen, òf ze het wel weten!

te L.

Teekeningen: te Luij - c.

1. Het aparte aan deze combinatie van eenvoudige japon met even eenvoudigen lossen mantel, zijn de twee kleuren stof van de japon, verwerkt in horizontale strepen. Alleen de knoopen en het biesje langs den mantelzoom zorgen voor de afwisseling.

2. Is dit niet bij uitstek vlot? En toch heeft U voor zulk een model slechts heel weinig stof noodig. De stiksels en de ceintuur „doen het 'm"! Ook bij deze japon geen sieraad, behoudens een armbandhorloge.

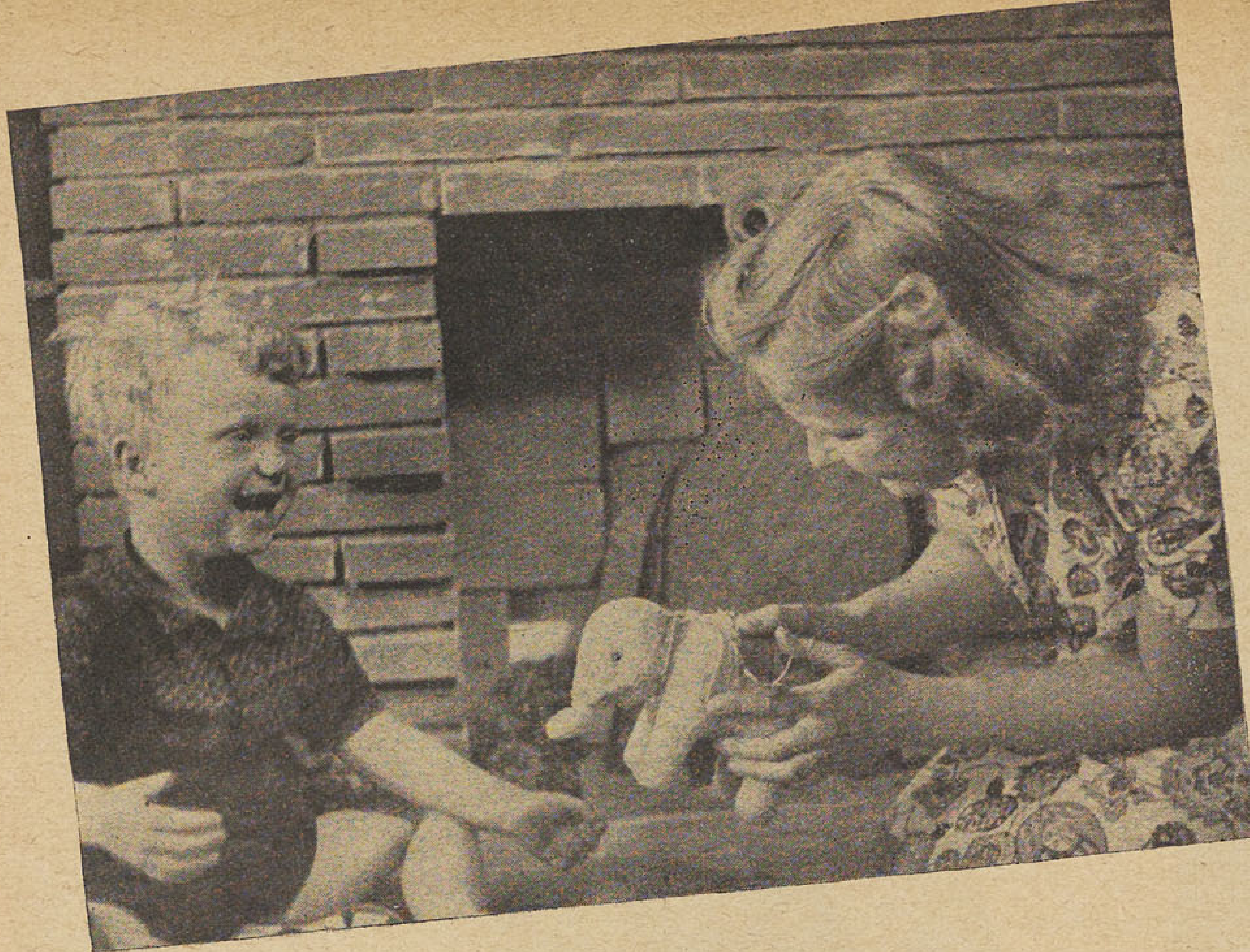
3. En hier zoo'n echt vlotte sportieve combinatie, die toch stijlvol is, juist door den eenvoud van de blouse met de opgeslagen mouwen en den omgeslagen kraag. Het dragen van sportieve schoenen leent zich bij uitstek bij zulk een japon en geeft de draagster ervan een jeugdig aanzien.

4. Een donkerwollen japonnetje kan aardig worden opgesmukt door op de plooien van den rok gebloemde stof te verwerken. Deze stof heeft U b.v. nog over van een ander, afgedragen japonnetje, waaruit de beste reepen zijn gesneden. Draagt U vooral bij zulk een combinatie van effen met gebloemd geen sieraden! De aandacht wordt er slechts door afgeleid.

Foto's: I. P. & R. S. / Nehrdich - c.

Nieuwe Je...

in...

Het is een dag van vreugde en geluk voor het ouderpaar, wanneer het kind geboren wordt. Een dag van vreugde ook voor het gansche Volk. Jong, nieuw leven, geboren in een wereld, die krachtige, naar lichaam en ziel gezonde menschen noodig heeft. Het is die nieuwe wereld, die niet elk nieuw leven met een frons in het voorhoofd beschouwt.

Elke Nederlandsche jongen, elk Nederlandsch meisje is een nieuwe steunpilaar waarop ons Volk rust. Zij immers zullen meebouwen aan een nieuwe, een gezonde gemeenschap.

Laten we hier eens zoo'n jong leventje nagaan, van het begin af aan.

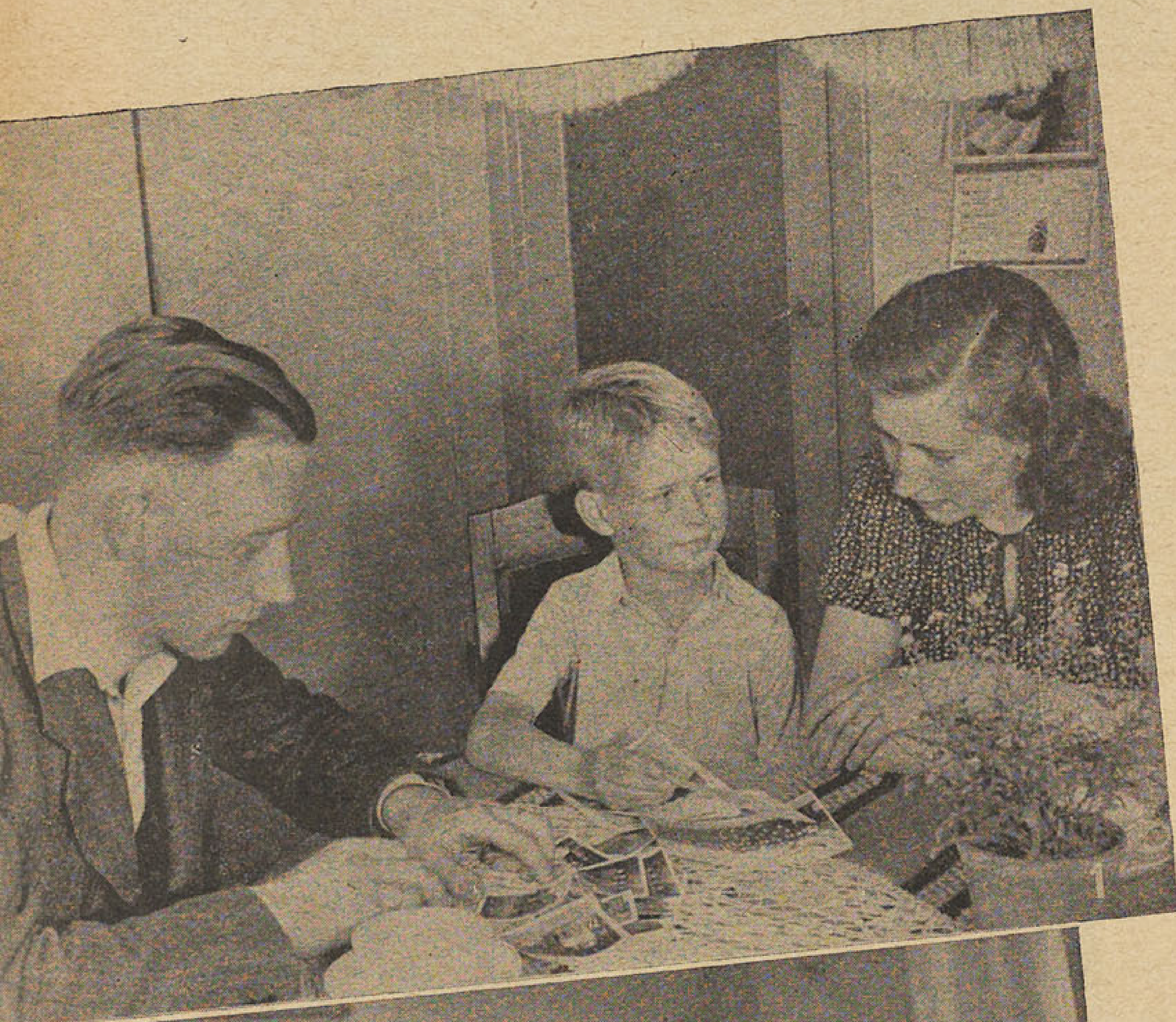
Een nieuwe loot van den Nederlandschen stam heeft zich aangediend. Het is een jongen!

De eerste jaren van het jongetje worden beleefd in de veilige beschutting van het ouderhuis. Eerst de moeder, dan de vader ook, is de eerste opvoedster van het kleine opgroeiende volksgenootje. De moeder is in staat zich volledig te geven aan haar taak: de zorg voor het kind. Vader is de kostwinner voor zijn gezin; gezamenlijk vormen zij de gezinsgemeenschap, waaraan de groote gemeenschap, die van het Volk, alle zorg en aandacht besteedt. Dan komt het oogenblik, waarop ons jongetje voor het eerst van huis gaat. Een groot deel van de zorg voor de opvoeding wordt overgebracht op derden: de onderwijzers. Want de schooldeuren gaan thans open voor onzen jongen burger. De onderwijzers nemen de verdere vorming van den geest, van het verstand ter hand. In deze nieuwe wereld krijgt ons jongetje zijn kameraadjes. De wereld is wijder geworden, de blik verruimt zich en dan .....

Dàn komt de jeugdorganisatie, die hem naast de schoolkennis, het begrip voor de gemeenschapsgedachte zal bijbrengen. Van kameraadschap, van sport, van zoovele belangrijke dingen, die noodig zijn om het karakter van het kind te vormen, het op te voeden tot volwaardig lid der volksgemeenschap.

De jongen groeit flink. Nu trekt hij erop uit met zijn kameraden. Hij wordt gehard in de goede beteekenis van dit woord door het voorbeeld van zijn leiders. Hij krijgt verantwoordelijkheidsgevoel, hij leert tucht en discipline... Zijn leven is geworden tot een voortdurend doordringen van de begrippen: kameraadschap, het stellen van het algemeen belang boven het persoonlijk belang.

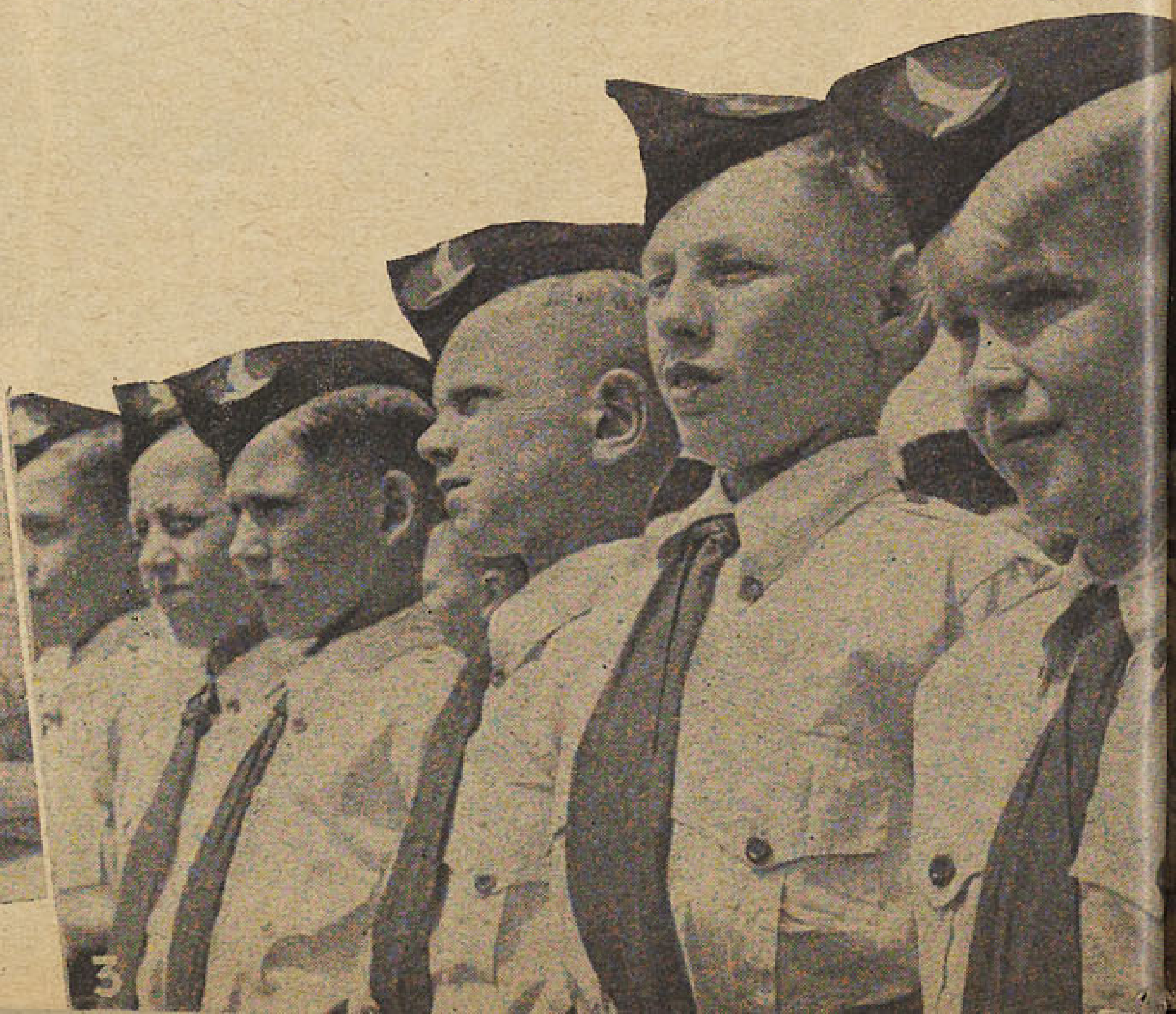
Zijn leven is gevuld door al die dingen, welke een jongen zich op dien leeftijd maar wenschen kan. Hij leert dingen, die hem later van nut zijn en die hij later weer in dienst van zijn volk kan stellen. Wat is er heerlijkers voor een echten, Nederlandschen jongen als zeilen over de mooie meren van zijn eigen land, de prachtige natuur leeren kennen en liefhebben, kennis nemen van de techniek? En met alles staat hij onder leiding en leert hij wat gehoor-

1

2

3

gd

een nieuw Nederland

zamen is. En toch blijft: het ouderlijk huis en de studie. Hij aanvaardt het leven zóó als vanzelfsprekend; hij is gezond naar lichaam en geest. Hij heeft geleerd, dat het laf is en een echten Nederlandschen jongen onwaardig, om de lijn te trekken, om „zich te drukken", om onwaarheid te spreken. Brutaliteit jegens zijn ouders ondervindt hij als iets verschrikkelijks, hij zou er zichzelf om verachten! En hij duldt dit evenmin van de jongens, jonger dan hij, over wie hij thans de leiding heeft en voor wie hij verantwoording draagt.

Dan komt er weer een nieuw tijdperk: de studietijd, de leertijd. Maar hij zal zich niet losmaken van zijn makkers, hij zal niet wegdrijven van jongens, die een ander vak kozen dan hij. En... hij zal ook leeren wat Arbeid is, zelf zal hij den handenarbeid kennen en waardeeren. Eerbied voor den Arbeid is hem reeds vroeg bijgebracht.

De tijd in den Arbeidsdienst breekt aan en het zal een onvergetelijke tijd worden, die een stempel drukt op zijn geheele verdere leven in het teeken van „Ick Dien".

Buiten, op het veld, in de bosschen, op de heide en op de akkers, zal hij zich verbonden gaan voelen met den eigen bodem. Hij zal de vreugde leeren kennen van het dienen zonder belooning, van den dienst aan het Volk. Hij gevoelt zich één met zijn kameraden uit allen rang en stand en zonder onderscheid des geloofs. Hij zal zich klein weten tegenover Gods almachtige Schepping, zijn innerlijk leven verdiept zich en hij ontplooit zich verder tot den man, die het leven aandurft en aan kàn, die moed en trouw bezit, wiens karakter gestaald is tegen elke moeilijkheid.

Zoo ook zal het meisje via school en jeugdorganisatie de gemeenschapsgedachte beleven en den zin van het leven doorvoelen. Ook het meisje zal gestaald worden naar lichaam en geest. Door sport en spel zal het opgroeien tot een jonge vrouw met een gezonden geest in een gezond lichaam. De natuurlijke bevalligheid zal het hebben van de jeugd. Van de nieuwe jeugd!

De jonge vrouw zal worden voorbereid op haar levenstaak. Haar leven zal inhoud hebben, zij is de moeder van morgen, waarop haar volk trotsch kan zijn.

Zoo mogen zij elkander dan ontmoeten: de jonge Nederlander, de vrouw uit het nieuwe Nederland. En zij vormen opnieuw de gezinsgemeenschap en zijn zoo de kern van ons Volk.

Van het fiere Germaansche geslacht dat de fakkel der toekomst draagt.....

Bij de foto's:

1. *Van het ouderlijk huis opent zich de deur naar een nieuwe wereld .....*
2. *..... de school, waar hij onder deskundige leiding den geest ontplooien kan.*
3. *De Jeugdorganisatie zorgt voor de verdere ontwikkeling naar lichaam en geest .....*
4. *Hij leert er kameraadschap .....*
5. *..... en belangstelling voor de techniek .....*
6. *In den Arbeidsdienst leert hij zijn Volk dienen zonder belooning.*
7. *Een nieuwe jeugd in een nieuw Nederland!*

De Kleuterklas

in den Nederlandschen Omroep

In den leuken fijnzinnig geteekenden Kalender van den Nederlandschen Omroep voor de Jeugd, staat op Maandag 13 Juli van 11.00 tot 11.30 uur aangeduid : 20 minuten in de Omroep Kleuterklas : Tineke-Pop Lyselot. Op mijn verzoek ontving ik van de leidster der Jeugduitzendingen, Mevr. Vierkant-Van der Pot, een deftige uitnoodiging en zoo stapte ik dan 's Maandagsmorgens eenige minuten vóór elven studio A binnen, waar naast de zware deuren het woordje „stilte" in roode lettertjes waarschuwt.
Mijn oog valt bij het binnentreden op het groepje kleuters, dat met Tante Jet op lage bankjes tot een vierkant geschaard, in het midden rond de microfoon vol spanning klaar zit en wacht op het aangloeien van het groene en roode lampje.
Nieuwsgierige oogen richten zich op het binnentreden van de enkele gasten.
Een fleurig tafereeltje, vol leven, vol beweeglijkheid, vol echtheid.
Er wordt wederzijds hartelijk gegroet en de bezoekers nemen plaats op het kleine podium waar wij een goeden kijk op de kinders hebben.
Ik tel 20 kleuters, „hoepels" noemt Tante Jet ze. Plots gloeit het roode lampje aan en dan worden allereerst de huiskamer-kinderen begroet met een veeltonig : „Goeie morgen huiskamer-kindertjes!"
Twee jarigen, een meiske en een jongetje met zwart ponnyhaar, mogen voor de microfoon komen vertellen hoe oud ze vandaag zijn geworden. „Zij" in het felroode zijden jurkje met groote roode vlinderstrik in het blonde haar, somt trotsch haar geschenken op : een springtouw, kopje met schotel . . . . en een plantje. „Hij" vertelt met zijn hoofdje scheef naar Tante Jet gewend : „briefjes, tangetjes".
't Klinkt ietwat onduidelijk. Zijn bruine beentjes staan recht gestrekt, hij rukt verlegen aan zijn bretels.
Andere jarige huiskamerkindertjes worden nu ook gelukgewenscht.
Een tenger jochie, Theo, mag „Lang zal ze leven" heelemaal alleen voorzingen : „Lang sal se leven . . . .", waarna het kleuterkoor heerlijk naschalt onder pianobegeleiding. „Hiep, hiep Hoeráá!" Alle armpjes worden nu juichend gestrekt.
Nantje zit zalig op haar duim te lurken, die na een zachthandige vermaning van Tante Jet, al spoedig wordt verwisseld door twee vingers!
Recht tegenover mij zit een parmantig jong, handen onverschillig in zijn zakken. Hansje, heet hij, hangt meer vóór tegen de bank, dan

En hier hebben we onze kleuterklas . . . Wie zal ze niet kennen? Foto : Ned. Omroep - c.

(vervolg op pag. 11)

Voor de klas — Kinderen kijken ons aan!

Teekening: van Altena - c.

Af en toe vergeet je jezelf, alle goede voornemens en oefening in zelfbeheersching ten spijt. Er zijn van die dagen, dat de lieve jeugd niet in het gareel te krijgen is. Ben je dan zelf óók eens niet op z'n best dien dag, dan komen er kleine drama's van.
Het begon dien ongeluksdag met: aan mijn kant een martelende hoofdpijn en aan den kant van de klas een collectieve tegenzin in opletten. De leesles waren wij doorgesukkeld met minstens een half dozijn knapen, die straf opgeloopen hadden. De rekenles had ik evengoed met een vijftigtal speelsche jonge honden kunnen doen. Het scheen van geen belang of 7 + 4 elf was of niet; de onverschilligheid ten opzichte van mijn pogingen, om de vraagstukken in aardige verhaaltjes te hullen, was zóó absoluut, dat ik moedeloos werd. Sloof je je uit, met je barstende hoofd, om de sommetjes niet dor te maken, vertel je er verhaaltjes bij, doe je nog leuk, verdraaid, en de lummels laten je praten. Zoetjes aan maakte mijn moedeloosheid plaats voor boosheid. Met stemverheffing (teeken van zwakheid) eischte ik oplettendheid, dreigde ik met veel te zware straffen en ging verder. Totdat Sjefke van Kup de Saai, één brutaal jong met „knal" blauwe oogen en uitdagend roode kuif een antwoord gaf, dat heelemaal nergens op leek.
Toen vergat ik mezelf en sloeg met mijn aanwijsstok hard op een bank, zóó hard, dat de stok in tweeën brak.
Eén moment was het ellendig stil, toen .... barstte Sjefke in lachen uit. Nog boos, vroeg ik hem, waar hij zoo'n pret van had.
Zonder blikken of blozen zei het jong: „Gij het zoo'n gèk gezicht, a-ge erg boos bent. Ge duwt zóó" en hij trok een snuit, dat niet erg vleiend voor mij was.
Toen heb ik mij zeer geschaamd.

(vervolg van pag. 10)

dat hij zit, beenen wijd-uit in breedgestreepte kousen. Hij is bij de hand hoor, de krullekop! Er worden groeten overgebracht aan drie ateliermeisjes. Wat een eenig stelletje is het! Tante Jet vertelt met een trotsch gezicht dat zij van een luisteraartje, die kiespijn had, een snoepbon heeft gekregen. Zij kocht daarop bonbons en als bewijs van waarheid wordt een trommeltje met de bewuste lekkernij voor de microfoon heen en weer geschud!
Ginds op de punt van het bankje zit een blond krullekopje, grimassen te trekken: onderlip in, onderlip uit, als een negerkindje. Het neteldoeksche schortje staat haar schattig.
Klein Elsje mag in haar Groningsch taaltje vertellen, dat ze een boottochtje heeft gemaakt, welk taaltje al stoer klinkt uit dit kindermondje. Geen oogenblik staat zij stil, handjes in en uit de zakjes van het roze jurkje! Nog even de groeten aan den melkboer en zijn paardje, „want hij is ook lief"....
Nu gaat Tante Jet nog een verhaaltje vertellen over Tineke en haar pop Lyselot. De poppenaam wekt bij sommige kinders de lachtlust.
Een leerrijk vertelsel overigens, waarin het Zandmannetje voorkomt. Tineke tracht zich groot te houden, maar .... kleine kindertjes moeten heusch vroeg naar bed.
Lineke mag ook een liedje zingen, in haar paarse fluweelen jurkje met lila strikjes in de blonde haarvlechtjes. Zooals zij daar staat met haar mollige bruine polsjes losjes tegen haar lijfje gedrukt doet zij mij plotseling denken aan een kinderportretje van mijn zusje.
Het jonge kereltje met de papieren soldatenmuts, die bij de aanraking van Tante Jet, plotseling als een Napoleonsteek koddig op zijn hoofdje staat, weet ineens zijn liedje niet meer.
Blonde Theo kan héél knap Lily Marleen zingen, zijn handje in de hand van Tante Jet geklemd, kopje omlaag, oogjes af en toe steelsch mijn kant op.
Na afloop van de uitzending, — wat zijn die 20 minuten snel omgevlogen! — gaat de trommel lekkernij rond, een welkome versnapering na deze woelige klas!
Dáááág!

HENRIETTE ESKENS

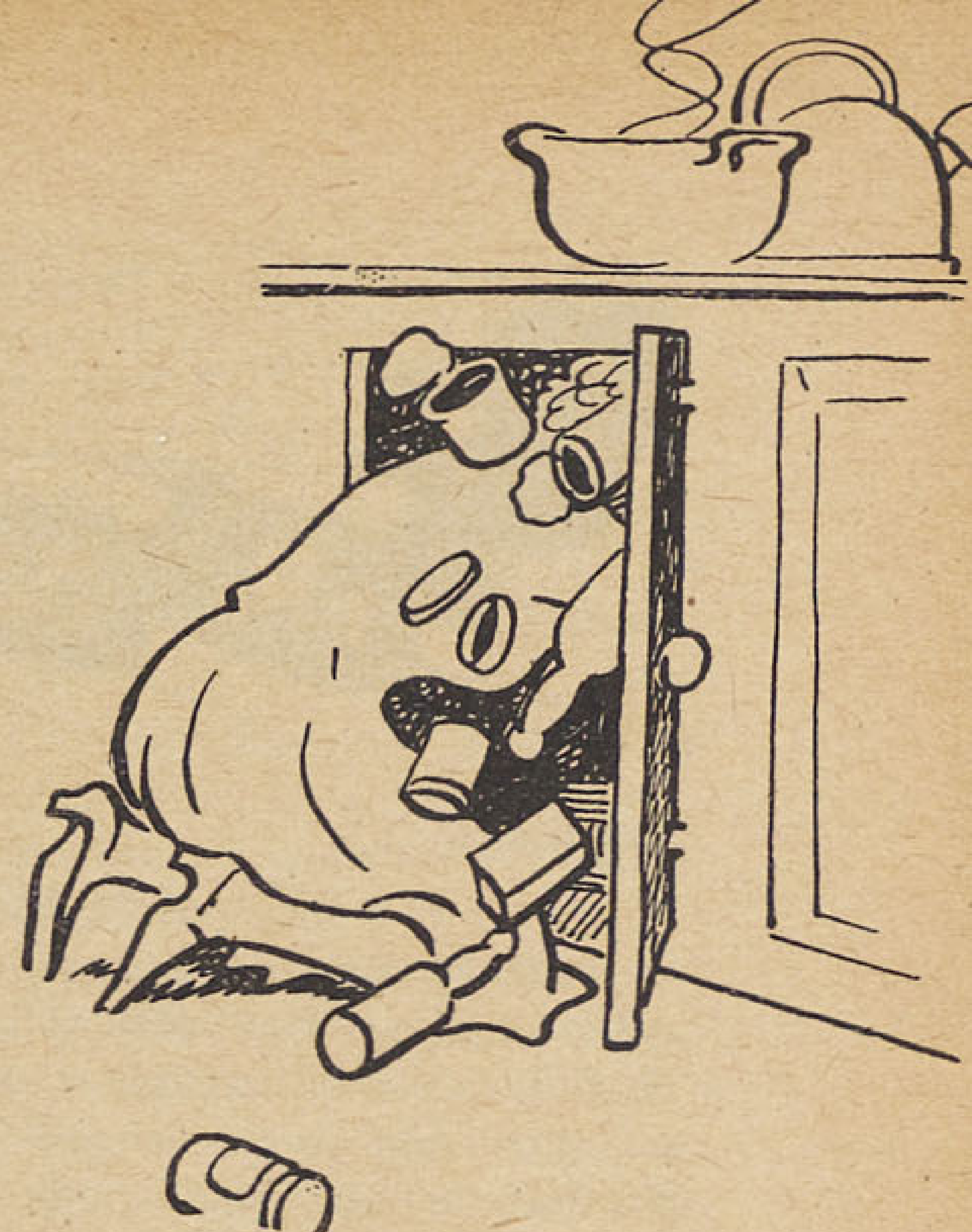
PRACTISCH... *maar niet lui!*

„Jullie altijd met je moderne begrippen over huishouding en gezondheid en weet ik wat niet al! Doe het maar net zooals wij het deden, je ziet, wij leven ook nog!"
Bom! Tante Toos heeft het eens gezegd tegen haar nichtje. Tante Toos is al ver over de zestig en wàt kwiek. Ze kan je allerlei dingen leeren en daarom loop je ook graag eens naar haar toe om voor het een of ander raad te vragen. Alleen moet je niet met „modern gedoe" bij haar aankomen.
Het ging er om of een huisvrouw zich het leven al dan niet zoo practisch mogelijk kan inrichten en of er ook in de huishouding een soort economie bestaat. Of het mogelijk is, dat de huisvrouw zich dagelijks tijd uitspaart en tòch haar werk tot in de puntjes verzorgt. Of zij eens wat meer vrijen tijd voor zichzelf kan uitsparen.
Tante Toos' nichtje had er een lezing over gehoord en vertelde die nu aan Tante. Ondanks dat Tante het „modern gedoe" vond, heeft nicht eens precies de raadgevingen opgevolgd die den huismoeders op die lezing gegeven werden. En het resultaat? Tijdbesparing, meer vrijen tijd, meer gezelligheid.
Het is niet alleen zaak in een huishouding je handen te gebruiken; een vrouw heeft haar hersens niet voor niets meegekregen en die moet ze ook gebruiken. Niet alleen om met de bonnen goed uit te komen, om man en kroost tòch deugdzaam voedsel voor te zetten, ze moet ze óók in dienst stellen om zichzelf te goed te doen.

Daar heb je nou bijvoorbeeld van die vrouwen, die nooit klaar zijn. Altijd zijn ze bezig en steeds dribbelen ze heen en weer. Hoe dikwijls kunt U haar man dan niet hooren zeggen: vrouw, ik wou nou eens, dat je eindelijk uitschée en eens gezellig kwam zitten. Dat heen en weer geloop om me heen, ik wil, als ik 's avonds thuis kom, ook rustig zitten!
Maar dan komen er zooveel bezwaren los en manlief wordt eens terdege onderwezen over hetgeen een huisvrouw allemaal te doen heeft. „Wat weet jij daar nou van, en dan in deze moeilijke tijden; ik moet me toch maar het hoofd breken hoe ik zuinig kan zijn en hoe ik klaar kom met alles; jij hebt makkelijk praten, als jij om zes uur uit kantoor komt, ben jij klaar!"
Veelal loopt het dan uit op een twistgesprek en een huilpartij en de heele avond, die toch zoo prettig had kunnen zijn, is voorbij.
En het resultaat: tijd en energieverspilling om.... niets!
Veelal ligt dat „nooit klaar komen" in heel simpele kleinigheden.
Het zijn van die kleinigheden die je makkelijk over het hoofd ziet, maar als je ze eens zoudt gaan optellen na een heelen dag of na een heele week, dan zou de rekening nog ontstellend hoog op geloopen zijn.
U heeft de vaat gewasschen en nou de schoone boel naar binnen. De huiskamer ligt enkele meters van de keuken verwijderd, want U woont in een huis met een tamelijk langen gang. Laten we zeggen met een gang van vijf meter. Vijf meters zijn zóó-en-zóóveel stappen. U loopt eenige keeren heen en weer, dan met een stapeltje borden, dan met glazen, dan met kopjes. U heeft die allemaal op elkaar gestapeld en moet ze heel voorzichtig naar binnen dragen op gevaar af van vallen en breken. U bent tijd kwijt en loopt risico van gebroken vaatwerk. Het kon anders, want U heeft op de keukentafel een flink dienblad staan. Maar dat gebruikt U niet, verbeeld je, je schaft je zoo'n nuttig ding toch niet aan om te gebruiken! U heeft er allerlei potjes en fleschjes op staan, die morgen (of overmorgen) naar den kelder moeten. En als die potjes er niet zijn is er

Vrouw ik wou nou eens dat je uitschée...
Teekening: Cor van Deutekom - c.

U duikt onder in de keukenkast . . .
Teekening: Cor van Deutekom - e.

wel weer wat anders. In geen geval gebruikt U het dienblad waarmede U, had U het vaatwerk daarop gezet, slechts één gang had kunnen doen van keuken naar huiskamer. Tijdverlies. Ongemak.
Ineens heeft U meel noodig. Lieve help, ik hàd toch nog een beetje? Net genoeg tenminste om het gehakt aan te maken. Waar heb ik dat nou toch gelaten? U duikt onder in de keukenkast. Een lawine van zakjes en busjes valt haast eruit. Alle zakjes snuffelt U na. Niets te vinden. Eindelijk, daar heeft U het zakje. Tijdverlies, ongemak.
Het kan anders : zorg er steeds voor, dat de kasten goed zijn opgeruimd. Niet zoomaar klakkeloos iets erin wegzetten. Geef alles een vast plaatsje en laat het steeds datzelfde plaatsje behouden. U kunt dan op het laatst zelfs in de diepste duisternis de dingen terug vinden, die U op een gegeven oogenblik zoo dringend noodig hebt. Als U geen pottenrek heeft neemt U glazen inmaakpotjes of dergelijke, waardoor U direct kunt zien of U het juiste te pakken heeft. Bovendien is het veel frisscher dan zakjes.
Veel tijd kan worden bespaard in het direct na gebruik opbergen van de bij het klaarmaken van den maaltijd benoodigde ingrediënten. Het kost U evenveel tijd om een busje kruidnageltjes direct op zijn plaats terug te zetten dan het eerst op het aanrecht, van het aanrecht op de keukentafel en van de keukentafel op het aanrecht terug te zetten. Integendeel, het laatste kost U veel méér tijd en geeft U ergernis want . . . . het ding staat steeds weer in den weg.
„Ik begrijp niet, dat ik jou nooit kasten zie opruimen en tòch zijn alle kasten keurig in orde. Hoe doe je dàt toch?”
Heel gemakkelijk! Iedere huisvrouw kan steeds haar kasten met een gerust geweten in het bijzijn van derden opendoen. Neemt U eens Uw linnenkast. Wat is er heerlijkers voor de huisvrouw dan een keurige linnenkast waar alles netjes op stapeltjes ligt en alles zijn vast plaatsje heeft. Zoo'n kast behoeft nooit in wanorde te komen. Want als U er iets uit neemt, zorgt U, dat U niet in de haast ergens een handdoek onder een stapeltje vandaan trekt en dat stapeltje in de war maakt, het laat liggen en er iets bovenop gooit nadien. Zijn sommige kasten geen wanhoop der huishouding? Nooit is er iets te vinden en alles is propvol ; niemand, zelfs de huisvrouw niet, weet er weg in.
„Ja maar, zeggen sommigen ter verontschuldiging, wij hebben niet zooveel ruimte zie je.” „Dan wordt het hoog tijd, dat juist jij met je weinig ruimte, orde en regel houdt!” is ons antwoord. Woekeren met de ruimte is heusch zoo erg niet, als . . . . alles maar met overlèg gedaan wordt. U heeft nog wel een koffer op zolder staan die er uitstekend voor geschikt is om oude lappen en niet dagelijks te gebruiken goed in op te bergen. Dan hoeft dit niet in de kleerenkast en heeft die wat meer ruimte gekregen voor Uw ander goed dat U iederen dag noodig heeft. Zoo zijn er 1001 dingen waardoor de huisvrouw zich niet meer de sloof van haar huishouden gaat voelen.
Overigens, over dat „sloof in de huishouding” zullen we het eens een volgende maal hebben!

te L.

Aalsmeer.

Vrijdag 3 Juli hield de N.S.V.O. te Aalsmeer een Volkszangavond onder leiding van kam. Heins. Deze avond had een reden, want het was dien dag juist een jaar geleden, dat kam. Kolb als burgemeester zijn intrede deed in deze gemeente.

Het podium was feestelijk verzorgd met vlaggen, groen en bloemen.

De kringleidster, kam.ske Boom, opende met een kort woord deze bijeenkomst en gaf de leiding over aan kam Piet Heins.

Weldra klonk het lied van „Mijn Nederland" door de zaal en de stemming was er meteen in!

Onze voortreffelijke zangleider zag kans binnen een kort oogenblik een „Jeugdkoor", een „Mannenkoor" en een „Gemengd Koor" ten tooneele te brengen en allen zongen als lijsters! Hier zag men weer eens, wat onder een goede leiding tot stand kan worden gebracht.

Tusschen de zangnummers door sprak de kringleidster een hartelijk woord tot burgemeester Kolb en familie. Een prachtige bloemenmand namens de N.S.V.O. deed haar woorden vergezeld gaan.

De burgemeester bracht dank uit voor deze bloemenhulde en sprak alle aanwezigen toe. Verder gaf hij een kort overzicht van hetgeen dit afgeloopen jaar onder zijn toezicht tot stand werd gebracht.

District Dordrecht at kersen.

Als een twee-honderd-en-vijftig kameraadskes van het district Dordrecht der N.S.V.O. en van de N.S. Frauenschaft het van 's morgens half acht tot 's avonds half tien op een boot uithouden en dan eenparig van meening zijn „dat het een pracht dag was", dan kan men veilig aannemen, dst het inderdaad ook zoo was! Of alles op rolletjes liep?

Behalve het incident met den Alblasserdamschen bus-chauffeur, die de kameraadskes aan haar lot overliet en tot loopen dwong, hetgeen een vertraagd vertrek tengevolge had, ja, zóó gemakkelijk en vlot, als dat maar verloopen kan. De oudere gasten, enkele loopende patiënten uit het Orts-Lazarett met een verpleegster en eenige kameraden der SS met verlof, hebben dan ook een uitstekenden indruk gekregen van wat N.S.V.O.-sters kunnen, de jongeren, kinderen van gevallen kameraden, hadden een van harte gegunden vroolijken dag!

Waar kersen gegeten werden?

In den boomgaard van een Wijken-Aalburgschen kameraad, van verre herkenbaar aan de zwartroode en oranje-blanje-bleu vlaggen hoog boven de boomen uit. Daarna ging de reis verder, naar Heusden, waar kameraad Thomaes het gezelschap ontving en „bevaderde" zooals het een nationaal-socialistischen burgervader betaamt. Hij ontving de kameraadskes in „Het Wapen van Amsterdam", hield een toespraak, die klonk als een klok en leidde de gasten vervolgens in zijn stad rond, wees op alle bijzonderheden van het prachtige raadhuis en toonde zich ook elders een uitnemend kenner van oude bouwstijlen.

Het was een dag, die allen zal heugen en waarmee de districtsleidster, kameraadske Mussert-van der Kaay, eer in legde!

Vaassen.

Op 25 Juni j.l. hield alhier de N.S.V.O. 'n goed bezochte bijeenkomst, waarop ook de N.S.V.O. uit Epe aanwezig was. Helaas kon de spreekster van dien avond, de districtsleidster, kam.ske Japing-Jansen, wegens ziekte niet aanwezig zijn. Zij werd waargenomen door kam.ske Sloff, die ondanks het feit, dat zij den eersten keer sprak, toch een zeer geslaagde toespraak hield over het onderwerp „Wat doet de N.S.V.O.".

Winterswijk.

Het 2e jaar sinds de oprichting der N.S.V.O. te Winterswijk op 5 Juni 1940, kenmerkte zich door een groote activiteit.

Het breien voor het Oostfront door de N.S.V.O., het inzamelen voor en klaarmaken der Kerstpakketten voor de frontsoldaten, het Kerstfeest voor de kinderen, de verkoop der kinderpostzegels, het breien voor den Jeugdstorm, daarbij de voorbereidingen voor de Jaarmarkt, waarvoor veel werk moest worden verzet, heeft vele kameraadskes van vrije uurtjes beroofd.

Dank zij de prettige samenwerking onderling was de Jaarmarkt ten bate van de Ned. Ambulance en „Jeugdzorg" zoo'n succes, dat de bruto opbrengst *f* 1224.42 bedroeg, terwijl bovendien aan de propaganda-tafel nog voor *f* 151.13 werd verkocht.

De cursussen: ziekenverpleging en zuigelingenverzorging konden beginnen met een voldoend aantal deelneemsters.

Den 10en Juni werd een bezoek gebracht aan een boerderij-museum „Erve Kots" te Lievelde, gemeente Lichtenvoorde.

Boer Weenink verwelkomde de gasten met een geestig toespraakje in Geldersch dialect in zijn museum, het type van een Saksische boerderij, waar allerlei oude gebruiksvoorwerpen, vroeger door de boeren zelf vervaardigd, in eigen omgeving zijn bijeengebracht.

Op den nok van de boerderij bevinden zich de gekruiste paardekoppen, precies als het symbool op de nieuwe stuivers.

(vervolg op pag. 15)

SPREEKSTERSAANWINST

Het doel van den te Amsterdam in serie gehouden spreekstercursus hebben wij reeds eerder uiteengezet. Nu deze cursus, welke werd opgezet door het hoofd der Afd. Propaganda, kam.ske J. Jansen—van Balen, is beëindigd, meenen wij er goed aan te doen onzen lezeressen er iets over te vertellen en wel meer in de bijzonderheden.

Waarom deze cursus gehouden werd? vraagt U. Om te voorzien in het gebrek aan kameraadskes, die op bijeenkomsten der N.S.V.O het woord kunnen voeren.

Een rondschrijven, uitgaande van het hoofdkwartier der N.S.V.O., riep deelneemsters uit het geheele land op. Telkens werd een Woensdagmiddag met den daaraanvolgenden avond en Donderdagochtend besteed aan voordrachten over verschillende onderwerpen en aan de beoefening van het gesproken woord. Het laatste onder leiding van kameraad Etman, hoofd Dienst Mondelinge Propaganda der N.S.B. Verder spraken de kameraadskes van het hoofdkwartier der N.S.V.O. en de kameraden Vermeulen, Dr. Delbare, Dr. v. d. Upwich e.a.

Dat er door de deelneemsters aan dezen cursus een gejuich werd aangeheven, toen ook de landelijke leidster het woord kwam voeren, behoeft wel geen betoog. Zij gaf ook verder regelmatig blijk van haar belangstelling voor het verloop van den cursus.

Alle onderwerpen waren met zorg gekozen en lagen den vrouwen na aan het hart. Wij noemen bijvoorbeeld: de levenshouding der nationaal-socialistische vrouw, de invloed der vrouw op kunst en cultuur, de vrouw in de maatschappij, de beginselen der rassenleer, de volksgezondheid.

Een zeer belangrijke rede hield de landelijke leidster over de beteekenis van Musserts 12 punten voor Nederlands toekomst (zie hierover ons vorig nummer). Over den „Nationale Jeugdstorm" sprak kam.ske van Eck, over vrouwen en meisjes in het bedrijfsleven de leidster vrouwen in het Arbeidsfront, kam.ske Chardon, en over den Arbeidsdienst voor meisjes kam.ske Hylkema.

Men zou zoo op het oog meenen, dat een dergelijke cursus vermoeiend is. Verre van dat. Daarvan gaven de deelneemsters wel blijk, die er allen haar spijt over uitdrukten „dat het al afgeloopen was"!

Ook de komische noot ontbrak aan dezen cursus niet. Zoo was eenmaal de opgave: breng een rij vrouwen, die voor een groentenwinkel aan het kijven waren geslagen, tot kalmte. De spreekster mocht door „het publiek" worden onderbroken en dat gaf natuurlijk aanleiding tot heel wat grappige tooneeltjes. Een andere opgave was: spreek in Uw kwaliteit als de vrouw van een juist benoemden nationaal-socialistischen burgemeester een woord van dank aan de N.S.V.O., die zich bij de installatie van Uw man verdienstelijk heeft gemaakt. (Men zou er hoogmoedswaanzin door krijgen zoo maar tot „burgemeestersche" gebombardeerd te worden!)

Aardig was het, dat er kameraadskes uit alle hoeken van ons land bijeen waren gekomen, hetgeen vooral tot een succes van den aan het slot van den cursus gehouden kameraadschapsavond leidde. Zoo verscheen een Groningsch kameraadske in Groningsche kleederdracht en droeg gedichtjes voor in Groningsch dialect. Ook de Friezinnen en de Limburgschen lieten zich niet onbetuigd. Wel zeer duidelijk trad hier het verschil in volksaard aan het licht. Aan de landelijke leidster, die op dezen avond tegenwoordig was, werd tenslotte een mooie bloemenmand aangeboden. Aan kam.ske Jansen en kam. Etman een boekwerk als herinnering aan dezen cursus.

Heel wat afspraken werden er onderling gemaakt toen men uiteen ging en alom klonk de verzuchting op „dat het àl afgeloopen was".

Maar binnenkort kunnen de deelneemsters toonen dat zij dezen cursus waard zijn geweest, want dan worden zij „het land ingezonden" om voor U te spreken!

(vervolg van pag. 14)

Gezeten op lange banken op de „daele", waar vroeger de huiselijke feesten gevierd werden en begrafenisdiensten plaats vonden, werd op smakelijke wijze het waarom der dingen en hun vormen verklaard en de prachtig gesneden „tuugkisten" met hun eeuwig levende teekens: het zonnerad, het maalteeken enz. gewezen.

De uitgeblazen aangeregen eieren, hangende om den spiegel in de keuken, deed het ontstaan en de beteekenis van het woord spiegelei begrijpen!

Het kabinet met z'n kostbaren inhoud aan eigen geweven linnen, kanten mutsen, bonte kerkdoek en allerlei kleine antieke dingen, wekte ieders bewondering.

Een groote verscheidenheid van wandborden prijken aan den muur, spinnewielen vanaf het oudste model tot zelfs een weefstoel toe, heeft de eigenaar bijeengebracht, die reeds jaren geleden, gedrongen door zijn groote liefde voor eigen volk en bodem, deze verzameling voor het nageslacht heeft weten te bewaren.

Uit Babbetjes Dagboek (IX)

Ik kan al praten!
Heel lang heb ik nu al geregeld liggen oefenen, tot vreugde maar ook tot verzuchting leidende tafereeltjes der familie. Want het is erg raar met die groote menschen. Als je nu bijvoorbeeld midden op den dag, het liefst als er nèt visite is, allerlei geluidjes te voorschijn toovert en dan in een taaltje dat alléén babies kunnen spreken en verstaan, dàn zijn allen verrukt. Maar probeer dat nu eens zoo in den ochtend, tusschen vijf en zes. Dan hoor je wel eens : o Babbetje, houd je mondje nu toch eens even, papa en mama willen nog graag wat slapen!
En toch is dat nu juist zoo leuk om zoo in den vroegen ochtend te gaan liggen zingen en geluidjes „probeeren". Ik slaap goed, want ik ben wat je noemt „een gezond kind" en aangezien het voor alle heele kleine kindertjes een vaste leefregel schijnt om héél, héél vroeg te moeten gaan slapen (want van slaap groei je! zegt tante Nel en tante Nel kan het weten!), ben ik des morgens goed uitgerust en het eerst van allemaal wakker. En wat moet je dan gaan doen. Jezelf bezig houden. En hoe moet een zuigeling zichzelf bezig houden?
Ik doe dat bijvoorbeeld met het beoefenen van onze schoone taal. Ik heb al een heel aardigen oogst van woorden, luister maar, ik zal probeeren ze voor U op te schrijven : Rrrschtschscht, prrblubbelbub, tschaaijaai, ffrrroiii, mmmmmubbscht, eeeejschf, enz. enz.
Vindt U dat niet mooi!
Mijn moeder is er tenminste verrukt van, behalve dan zoo 's morgens tusschen vijf en zes natuurlijk. Dat schijnt een minder geanimeerde tijd voor groote menschen te zijn. Zingen kan ik natuurlijk ook. De groote menschen zeggen : ze krááit. Hoor ze eens krááien. Nou vraag ik je, ik ben toch geen kraai? Den vorigen keer noemde me er een „poesje". En nu ben ik al een kraai. Ik vind het werkelijk te ver gaan soms en omdat ik niet in groote menschentaal kan protesteeren, doe ik het maar met mijn gezicht, ik probeer dan heel, heel ernstig te kijken en net zulke fronsen in mijn voorhoofd te trekken als die er bij mijn vader inkomen, als ik met mijn „kraai-concert" zoo tusschen vijf en zes 's morgens begin. Maar dat schijnen de groote menschen alleen maar grappig te vinden, want ze lachen me vierkant in mijn gezichtje uit en ze bedoelen het er goed mee bovendien.
Groote menschen kan ik nog niet heelemaal goed volgen, maar dat komt nog wel .... later!
Voorloopig heb ik de „handen vol" aan mijn kraai- en spreekcomposities.
Het meest tusschen vijf en zes 's morgens. De groote menschen zeggen immers : Morgenstond heeft goud in den Mond?!

U heeft zeker al geraden wie er op de voorpagina staat? Ja, dat ben ik, Babbetje. En hier heeft U nog een foto van me. Deze foto is genomen tijdens mijn ochtelijk kraai-concert.
Foto : I. P. & R. S. - van Suchtelen - c.

Wij publiceeren hier het radio-programma voor de heele maand Augustus.

Zaterdag 1 :
Hilversum I.
9.15—9.30 *Voor de Huisvrouw.*

Maandag 3 :
Hilversum I.
9.15—9.20 *Voor de Huisvrouw.*
15.00—15.20 *Kookpraatje* : *Tomaten* door F. G. J. v. d. Kroft.
15.30—15.45 Ellen Russe : „*Gudrun*", door Albrecht Rodenbach in de rubriek „*Vrouwen in Leven en Verdichtsel*".

Dinsdag :
Hilversum I.
9.15— 9.20 *Het Dagboek van een Moeder XIX*, door L. Kesler-van Twisk.
11.00—11.20 *Vrouwenmozaïek* „*Cath. van Rennes*", door Ellen Russe.

Woensdag 5 :
Hilversum I.
9.15— 9.30 *Voor de Huisvrouw.*
15.00—15.20 „*Gesproken Portretten*": *Er sterft iemand*, door Mevrouw Jansen-van Balen.
Hilversum II :
18.00—18.30 *Hoorspel* : .„*Genotmiddelen*".

Donderdag 6 :
Hilversum I.
9.15— 9.20 *Voor de Huisvrouw.*
Hilversum II :
10.40—11.00 *De Plattelandsvrouw* : Mevrouw A. Bommezy-Schaak : „*Weest bereid!*"
15.00—15.30 *Herhaling 3e les Stofversieren van 4 Juni.*

Vrijdag 7 :
Hilversum I.
9.15— 9.20 *Voor de Huisvrouw.*
Hilversum II :
15.00—15.20 *Links en rechts*, door Mevr. Dinger-Uyldert.
15.30—15.45 „*Hoe wasschen wij onze zomerjurken*", door Mevr. Dekkers-Dieben.

Zaterdag 8 :
Hilversum I.
9.15— 9.30 *Voor de Huisvrouw.*

Maandag 10 :
Hilversum I :
9.15— 9.20 *Voor de Huisvrouw.*
15.00—15.20 *Kookles* : *Het Kaasrantsoen*, door Mevr. Prior-Wethmar.
15.30—15.45 Mej. Gez. Edelman : „*De wachters van het Groene Kruis*", van Maria van Zeggelen.

Dinsdag 11 :
Hilversum I.
9.15— 9.20 *Het Dagboek van een moeder*, door L. Kesler van Twisk XX.
11.00—11.20 *Vrouwenmozaïek.*

Woensdag 12 :
Hilversum I.
9.15— 9.30 *Voor de Huisvrouw.*
15.00—15.20 *Lezing.*
Hilversum II :
18.00—18.30 *Hoorspel.*

Donderdag 13 :
Hilversum I.
9.15— 9.20 *Voor de Huisvrouw.*
Hilversum II :
10.40—11.00 *Kinderspel en -lied*, door Mevr. Dinger-Uyldert : *Twee emmertjes water halen.*
15.00—15.30 *Stofversieren*, door Mevr. Olff. van Boven, 8ste les : *Smockwerk.*

Vrijdag 14 :
Hilversum I :
9.15— 9.20 *Voor de Huisvrouw.*
Hilversum II :
15.00—15.20 Hilde Bongertman : *De vrouw als kameraad in het beroep* : rubriek : *De vrouw in den nieuwen tijd.*
15.30—15.45 *Het spinnen voor beginners*, door Hr. Bouvy.

Zaterdag 15 :
Hilversum I :
9.15— 9.30 *Voor de Huisvrouw.*

Maandag 17 :
Hilversum I :
9.15— 9.20 *Voor de Huisvrouw* : *De Inmaak.*
15.00—15.20 *Kookles.*
15.30—15.45 *Boekbespreking* : *De geurende Kruidhof van M. C. Blöte*, door Mevr. Hoekstra.

Dinsdag 18 :
Hilversum I :
9.15— 9.20 *Voor de Huisvrouw.*
11.00—11.20 *Vrouwenmozaïek.*

Woensdag 19 :
Hilversum I :
9.15— 9.30 *Voor de Huisvrouw.*
15.00—15.20 Gesproken portretten : „*Een ongeschreven roman*", door Mevr. J. Jansen-van Balen.
18.00—18.30

Donderdag 20 :
Hilversum I :
9.15— 9.20 *Voor de Huisvrouw.*
Hilversum II :
10.40—11.00 De Plattelandsvrouw : „*Iets uit het leven van de Friesche Boerin*", door R. Bierma v. d. Zee.
15.00—15.30 „*De Winterkleeding van onze jongste wordt klaargemaakt*", door Mej. G. J. v. d. Swan.

Woensdag 21 :
Hilversum I :
9.15— 9.20 *Voor de Huisvrouw.*
Hilversum II :
15.00—15.20 *„De Tuinarchitecte"*, door C. v. d. Schaaf-Corsten.
15.30—15.45 *Het nut van Fröbelonderwijs voor de kinderen*, door M. Berton-de Lange.

Zaterdag 22 :
Hilversum I :
9.15— 9.30 *Voor de Huisvrouw.*

Maandag 24 :
Hilversum I :
9.15— 9.20 *Voor de Huisvrouw.*
15.00—15.20 *Kookles*, door Mevr. Prior-Wethmar.
15.30—15.45 Ellen Russe : *„Anna Marie Schuurman* ; *„Het Orakel van Utrecht, Vrouwen in Leven en Verdichtsel.*

Dinsdag 25 :
Hilversum I :
9.15— 9.20 *Voor de Huisvrouw.*
11.00—11.20 *Vrouwenmozaïek.*

Woensdag 26 :
Hilversum I:
9.15— 9.30 *Voor de Huisvrouw.*
15.00—15.20 *Lezing.*

Hilversum II :
18.00—18.30 *Hoorspel.*

Donderdag 27 :
Hilversum I :
9.15— 9.20 *Voor de Huisvrouw.*
Hilversum II :
10.40—11.00 „'n *Praatje met Groningsche gedichten"*, door Mevr. L. Zwiers.
15.00—15.30 *Vragenbeantwoording*, door Mevr. Olff-van Boven.

Vrijdag 28 :
Hilversum I :
9.15— 9.20 *Voor de Huisvrouw.*
Hilversum II :
15.00—15.20 *De Pédicure.*
15.30—15.45 *Over kasten en bergruimte en de juiste verdeeling daarvan*, door L. Kesler-van Twisk.

Zaterdag 29 :
Hilversum I :
9.15— 9.30 *Voor de Huisvrouw.*

Maandag 31 :
Hilversum I :
9.15— 9.20 *Voor de Huisvrouw.*
15.00—15.20 *Kookles*, door F. G. J. v. d. Kroft.
15.30—15.45 *Boekbespreking.*

BOEK *bespreking*

„Ras en Toekomst", door Dr. G. W. Hylkema. — Uitgave: Amsterdamsche Keurkamer, Amsterdam.
Een interessant boek en dat niet alleen, bovenal: leerzaam en voorlichtend.
Er is den laatsten tijd reeds meermalen in de pen geklommen om over dit ons allen toch zoo na liggend onderwerp te schrijven. De een doet het wat wetenschappelijker dan de ander, doch vrijwel allen komen op hetzelfde neer: het ras is nu eenmaal niet, zooals de rasverloochenaars ons dit zoo gaarne voorhouden, zoo zonder meer opzij te schuiven.
En als de schrijver vraagt: Wat bindt ons? dan antwoordt hij voor een ieder zoo begrijpelijk: Ons bindt de gemeenschappelijke taal, de moedertaal. Ons bindt een roemrijk verleden, een geschiedenis waarop wij trotsch zijn. Maar wat ons in het diepste wezen bindt, dat is nog iets heel anders, iets, zonder hetwelk die roemruchte historie niet mogelijk zou zijn geweest: ons bindt het bloed, het ras.
In de vele hoofdstukken worden alle rassen behandeld, terwijl foto's een goeden leidraad vormen om ons een voorstelling te geven van de onderscheiden rassen.
Wij kunnen van harte dit leerzame boek aanbevelen; het zal velen de oogen openen en over vele duistere dingen licht doen schijnen.

„Kindertoevlucht", door Anke Servaes. — Uitgave: Hollandia Drukkerij N.V., Baarn.
Anke Servaes moet wel een goed kenster zijn der kinderzielen, wil zij ze zóó aan den lezer toevertrouwen, zoo simpel en eenvoudig en toch ook zoo gecompliceerd zooals een kinderziel kan zijn voor den, zijn eigen kinderjaren ontgroeide volwassene.
Een eigenaardig boek — zoo wordt ons na lezing de verzuchting ontlokt. Eigenaardig, ja, maar toch ook weer zoo vertrouwd, want denken wij niet herhaaldelijk aan kleine voorvallen uit ons eigen kinderleven terug? Denken wij niet herhaalde malen: ja, dat kunnen wij nu beter begrijpen waaròm wij toen zóó deden en wàt ons toen zoo beangstigde.
Stuk voor stuk trekken ze aan ons geestesoog voorbij — de kleine bewoners en bewoonsters, mèt hun moeders, de zusters, van het toevluchtsoord voor de kinderen. Een toevluchtsoord, terecht. Want waar er thuis geen plaats was voor het kleine hoopje mensch, waar er geen voedsel meer was voor een steeds hongerend maagje, waar ontucht de kinderziel alleen maar kon vergiftigen, daar was de toevlucht: het kindertehuis, met de voor allen even goed zorgende directrice, Tante Marie, die ons zoo sympathiek werd, met de zusters, die moeder waren over tien, twintig kinderen tegelijk en elk kind als ware het eigen vleesch en bloed kenden.
De schrijfster bezit een wel zeer bijzonderen stijl. In slechts kleine zinnen weet zij een vertrouwd tafereel te schetsen, als waren we er zelf bij.
Hier en daar ademt het boek nog een geest uit een tijdperk dat weldra geheel en al achter ons zal liggen, maar dat doet niets af van de goede en eerlijke bedoelingen van de schrijfster: het lot verbeteren van zoovele kleine ellendige menschenkinderen, die toch allen zoo hunkeren naar zon en levensvreugde.
En waar allen rècht op hebben.

te L.

Hoofdredactrice: A. W. te Luij, den Haag (tevens verantwoordelijk voor de advertenties). Uitgave Nenasu, Utrecht.
Druk van Drukkerij J. van Boekhoven, Begijnehof 7, Utrecht, K 2347.